

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
Split, Sukoišanska 6

Poslovni broj: 12. P-707/2018-38

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Splitu, po sucu Pašku Bačiću, u pravnoj stvari tužitelja SLAVKA GOTOVCA iz Kaštel Lukšića, Rušnac 3, OIB: 51981991511, kojeg zastupaju punomoćnici Mijo Jeličić i Marina Bosnić, odvjetnici u Splitu, Kliška 29, protiv tuženika 1. Stečajne mase iza ITS d.o.o. za ugostiteljstvo i turizam u stečaju, Split, Šime Ljubića 7, OIB: 67393235251, kojeg zastupa punomoćnica Jadranka Meštović Kologranić, odvjetnica u Zagrebu, Zagorska 22 i tuženika 2. GRADA SPLITA, OIB: 78755598868, Obala kneza Branimira 17, Split, radi utvrđenja, nakon održane usmene i javne glavne rasprave zaključene 15. siječnja 2021. u prisutnosti punomoćnice tužitelja Marine Bosnić, punomoćnice tuženika 1. i punomoćnika po zaposlenju tuženika 2. Larija Glavaša, 24. ožujka 2021.

p r e s u d i o j e

I. Usvaja se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

"Utvrđuje se da je temeljem Ugovora o ustupanju potraživanja od 5. rujna 2007.g. koji je ovjeren pred javnim bilježnikom Jagodom Makelja-Šuljić u Splitu 6. rujna 2007.g. pod brojem OV-12908/07, kojeg su zaključili trgovačko društvo ITS d.o.o. Split kao pravni prednik tuženika pod 1 / Stečajne mase iza ITS d.o.o. za ugostiteljstvo i turizam u stečaju, Split, Šime Ljubića 7, OIB: 67393235251 s jedne strane kao ustupitelj i tužitelj Slavko Gotovac, Rušnac 3, Kaštel Lukšić, OIB: 51981991511 s druge strane kao primatelj ustupanja, potraživanje koje tuženik pod 1/ ima prema tuženiku pod 2/ Gradu Splitu, Obala kneza Branimira 17, Split, OIB: 78755598868, temeljem pravomoćne i ovršne presude Općinskog suda u Splitu broj Pi-709/13 od 7. lipnja 2016.g. trenutkom sklapanja Ugovora o ustupanju potraživanja od 5. rujna 2007.g., sa cjelokupnim glavnim i sporednim potraživanjima, u cijelosti prešlo na tužitelja Slavka Gotovca."

II. Nalaže se tuženicama da u roku od osam dana solidarno naknade tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 292.500,00 kn zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 24. ožujka 2021. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, dok se zahtjev tužitelja za naknadu više zatraženih troškova parničnog postupka u iznosu od 143.000,00 kn odbija kao neosnovan.

Obrazloženje

Tužitelj je 17. prosinca 2018. podnio ovom sudu tužbu protiv uvedeno navedenih tuženika radi utvrđenja. Tužitelj u tužbi navodi da je između trgovačkog društva ITS d.o.o. Split s jedne strane kao ustupitelja i tužitelja s druge strane kao primatelja ustupa sklopljen Ugovor o ustupanju potraživanja od 5. rujna 2007., koji je ovjeren pred javnim bilježnikom Jagodom Makelja-Šuljić iz Splita 6. rujna 2007. pod brojem Ov-12908/07. Temeljem tog Ugovora da je proveden ustup odnosno prijenos potraživanja koje je društvo ITS d.o.o. Split ostvarivalo u parnici protiv tuženika HNK Split i Grada Splita koja se vodila pred Općinskim sudom u Splitu u predmetu broj IP-1997/01, koji je okončan pravomoćnom presudom broj Pi-709/13 od 7. lipnja 2016. Tužitelj nadalje navodi da je ustup tražbine odnosno cesija ugovor vjerovnika s trećom osobom na temelju kojeg tražbina iz obveze s dotadašnjeg vjerovnika prelazi na treću osobu kao novog vjerovnika. Cesijom da se mijenja samo subjekt tražbine i za to da nije potreban pristanak dužnika, jer se promjenom vjerovnika tražbina sadržajno ne mijenja. U smislu odredbi članka 80. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, dalje ZOO), da je dozvoljen prijenos dospjelih i nedospjelih tražbina, uvjetovanih ili uvjetnih tražbina, naplativih i nenaplativih tražbina te svih drugih, osim onih koje je zakon, sukladno navedenom članku ZOO-a, isključio. Učinak ustupa tražbine prema tuženiku 2. da je postignut jer je o navedenom Ugovoru o ustupanju tuženik 2. uredno obaviješten prije ispunjenja, a osobito zbog toga što je pokrenut ovršni postupak. Sva prava temeljem ustupljene tražbine da prelaze i da su prešla na primatelja, kako glavna tražbina tako i sporedna prava, u konkretnom slučaju glavno potraživanje, kamata i parnični trošak. Tužitelj nadalje navodi da je u konkretnom slučaju društvo ITS d.o.o., kao pravni prednik tuženika 1., navedenim Ugovorom o ustupanju potraživanja trenutkom sklapanja tog Ugovora, a što da je bilo 5.9.2007., ili najkasnije 6.9.2007. kada je Ugovor ovjeren, svoju tražbinu koju je imalo prema Gradu Splitu i HNK Split, ustupilo svom vjerovniku, ovdje tužitelju Slavku Gotovcu, radi ispunjenja tražbine koju je ITS d.o.o. temeljem zajma bio u obvezi vratiti Slavku Gotovcu. Dakle, da se radi o ustupanju umjesto ispunjenja, sukladno odredbi članka 88. stavak 1. ZOO-a. Stoga, u trenutku kada su ugovorne strane sklopile Ugovor o ustupu potraživanja da se ugasila obveza ITS d.o.o. iz osnova zajma prema tužitelju, dok je tužitelj istovremeno stekao pravo tu tražbinu naplatiti od ustupiteljevog dužnika.

Tužitelj u tužbi nadalje ističe da je kao ovrhovoditelj, a na temelju presude Općinskog suda u Splitu broj Pi-709/13 od 7. lipnja 2016. i Ugovora o ustupu potraživanja od 5. rujna 2007., podnio prijedlog za ovrhu Općinskom sudu u Splitu, a koji da je taj prijedlog prihvatio i donio rješenje o ovrsi broj Ovr-2020/2017 od 16. svibnja 2017. kojim je određena ovrha pljenidbom novčanih sredstava na računu tuženika 2. kao ovršenika. Protiv tog rješenja o ovrsi tuženik 2. da je izjavio žalbu, a tuženik 1. da je kao treća osoba podnio prigovor i prijedlog za odgodu te ovrhe. Nadalje, Općinski sud u Splitu da je u ovršnom predmetu Ovr-2020/17 uputio tuženika 2. pokrenuti parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, prihvatio prijedlog tuženika 2. i odgodio ovrhu do pravomoćnog okončanja te parnice, zatim uputio tuženika 1. kao treću osobu na pokretanje parnice radi proglašenja ovrhe nedopuštenom te odbio prijedlog tuženika 1. kao treće osobe za odgodu ovrhe. Tuženik 2. da je pokrenuo parnicu protiv tužitelja kod Općinskog suda u Splitu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, dok tuženik 1., kao treća osoba, takvu parnicu nije pokrenuo. Presudom Općinskog suda u Splitu broj P-4180/17 od 2. ožujka 2018. da je odbijen tužbeni zahtjev tuženika 2. za

proglašenje nedopuštenom ovrhe određene rješenjem o ovrsi broj Ovr-2020/17 od 16.5.2017. Međutim, povodom žalbe tuženika 2., kao tužitelja u toj parnici, i tuženika 1., kao umješaka na strani tužitelja, presudom Županijskog suda u Zagrebu broj Gž-3465/18 od 16. listopada 2018. da je preinačena presuda Općinskog suda u Splitu broj P-4180/17 od 2. ožujka 2018. te da je usvojen tužbeni zahtjev tuženika 2. i predmetna ovrha je proglašena nedopuštenom. Tužitelj navodi da je protiv te presude Županijskog suda u Zagrebu izjavio reviziju, a o kojoj u trenutku podnošenja tužbe nije donesena odluka.

Tužitelj ističe da je učinak presude Županijskog suda u Zagrebu od 16.10.2018. rezultirao uspostavom pravnog interesa da tužitelj sukladno članku 32. stavak 1. Ovršnog zakona, presudom donesenom u parničnom postupku dokaže da je tražbina o kojoj je riječ prenesena na njega i da u ovršnom postupku ima pravo tu tražbinu naplatiti protiv ovršenika, ovdje tuženika 2., a što je tuženik 1. dužan trpjeti. U protivnom, tuženik 1. da može pokrenuti ovršni postupak protiv tuženika 2., izvršiti naplatu i sredstva rasporediti u stečajnom postupku, a čime da bi tužitelju nastala nenadoknativa ili teško nadoknativa šteta. Tuženik 2. da obzirom na naprijed navedenu presudu Županijskog suda u Zagrebu odbija dobrovoljno isplatiti tužitelju ustupljenu tražbinu, a zbog čega da postoji nesumnjivi pravni interes za podnošenjem ove tužbe. Naime, iako tužitelj smatra da prijenos tražbine, u smislu odredbi članka 32. stavak 1. Ovršnog zakona, može dokazati u ovršnom postupku, uzimajući u obzir da je pravomoćnom presudom Županijskog suda u Zagrebu utvrđeno drugačije, to da stoga tužitelj upravo u ovom parničnom postupku traži utvrđenje da je izvršen prijenos sporne tražbine, kako bi mogao pokrenuti i dovršiti ovršni postupak.

Tuženiku 2. da je potpuno svejedno kome će nesumnjivu tražbinu ispuniti, tužitelju kojemu je tražbina ustupljena ili tuženiku 1. S obzirom da u konkretnom slučaju postoji ugovor o prijenosu tražbine, a o postojanju kojeg ugovora je tuženik 2. kao dužnika obaviješten dopisima tužitelja od 6. ožujka 2017. i 29. ožujka 2017., kao i dostavom ovršnog prijedloga i rješenja o ovrsi, to stoga tužitelj smatra da je ostvaren intervencijski učinak te da je tuženik 2. dužan ispuniti obvezu tužitelju kao novom vjerovniku, jer plaćanje obveze starom vjerovniku ne bi značilo istodobno oslobađanje od obveze tuženika 2. kao dužnika da obvezu ispuni novom vjerovniku. Tužitelj navodi da je njegova tražbina, sukladno Ugovoru od 5. rujna 2007., dospjela trenutkom pravomoćnosti presude u kojoj je tuženik 2., tuženiku 1. obvezan platiti dug. S obzirom na sve naprijed navedeno, tužitelj je predložio sudu usvojiti njegov tužbeni zahtjev, poblizje naveden u točki I. izreke ove presude.

U podnesenoj tužbi, tužitelj je podnio i prijedlog za određivanje privremene mjere kojom se zabranjuje tuženiku 1. da traži naplatu predmetne tražbine u bilo kojem sudskom ili izvansudskom postupku, odnosno da primi ispunjenje te tražbine ili da na bilo koji drugi način njome raspolaze, kao i da se zabranjuje tuženiku 2. da dobrovoljno izvrši isplatu predmetne tražbine.

U odgovoru na tužbu od 12. veljače 2019. tuženik 1. se usprotivio tužbi i tužbenom zahtjevu tužitelja u cijelosti, s prijedlogom da tužba bude odbačena kao nedopuštena, odnosno podredno da tužbeni zahtjev bude odbijen kao neosnovan. Također, predložio je da se podneseni prijedlog za određivanje privremene mjere isto tako odbije kao neosnovan. Tuženik 1. navodi da je rješenjem Trgovačkog suda u Splitu broj St-142/14 od 10. svibnja 2016. otvoren i istovremeno zaključen stečajni postupak nad dužnikom ITS d.o.o. Split, OIB:

59638376557. Nakon toga, rješenjem Trgovačkog suda u Splitu broj St-596/17 da je određen nastavak stečajnog postupka nad Stečajnom masom iza ITS d.o.o. u stečaju, jer je naknadno pronađena imovina koja ulazi u stečajnu masu, a koju imovinu čine novčana sredstva koja stečajnoj masi pripadaju temeljem pravomoćne presude Općinskog suda u Splitu u postupku pod brojem Pi-709/13. U tom stečajnom postupku St-596/17 da su utvrđene tražbine stečajnih vjerovnika, a tužitelj da se u stečajnom postupku nije prijavio kao stečajni vjerovnik. Tužitelj da je podnio nedopuštenu tužbu legitimirajući sebe kao izlučnog vjerovnika, iako isti ne ispunjava uvjete iz članka 147. Stečajnog zakona (Narodne novine broj 71/15 i 104/17, dalje SZ), koji regulira status izlučnih vjerovnika. Tužitelj da u opisu tužbe tumači odredbe ZOO-a protivno zakonskim propisima i ignorirajući pritom odredbe Stečajnog zakona, kao i činjenicu da tuženik 2. ima u stečajnom postupku otvorenim nad tuženikom 1. pravomoćno priznatu tražbinu u iznosu od 624.909,60 kn. Stečajni zakon da je "lex specialis" u odnosu na Zakon o obveznim odnosima te da stoga tužitelj nema pravnog osnova potraživati novčana sredstva koja pripadaju stečajnoj masi temeljem pravomoćne presude Općinskog suda u Splitu pozivajući se na Ugovor o ustupu potraživanja od 5.9.2007. Nadalje, tuženik 1. navodi, a vezano za ovršni postupak koji je tužitelj pokrenuo kod Općinskog suda u Splitu, da je isti u međuvremenu obustavljen rješenjem Općinskog suda u Splitu broj Ovr-2020/17 od 6.2.2019., kojim su ukinute i sve provedene ovršne radnje, a sve obzirom na pravomoćnu presudu Županijskog suda u Zagrebu broj Gž-3465/18 od 16.10.2018. Stoga da je potpuno jasno kako tužitelj nedopušteno i neosnovano u ovom parničnom postupku pokušava svojatati novčana sredstva koja pripadaju tuženiku 1. Pritom taj tuženik nadalje navodi da je sukladno sklopljenom Ugovoru o ustupanju potraživanja od 5. rujna 2007. tužitelj mogao zatražiti da u parničnom postupku kod Općinskog suda u Splitu broj IP-1997/01 (kasnije broj Pi-709/13) bude označen kao tužitelj, umjesto ITS d.o.o. Split, a što da isti nije učinio pa da stoga nije stekao status osobe koja bi bila legitimirana za naplatu potraživanja, ni prema tuženiku 1., a niti prema tuženiku 2. Isto tako, u tom parničnom postupku kod Općinskog suda u Splitu, tužitelj da je saslušan kao svjedok te da isti nije nikoga obavijestio o ustupu predmetne tražbine. Također, potraživanja koja tužitelj ima prema tuženiku 1. iz osnova pozajmica u iznosu od 1.555.393,49 kn da nisu nikada isknjižena iz poslovnih knjiga tuženika 1. Taj tuženik, a vezano za pokrenuti ovršni postupak od strane tužitelja, upućuje na obrazloženje presude Županijskog suda u Zagrebu pod poslovnim brojem Gž-3465/18 te isto tako navodi da je na Ugovoru o ustupu potraživanja od 5.9.2007. samo ovjeren potpis. Navodi i da je u stečajnom postupku nad tuženikom 1. tražbinu prijavio vjerovnik Ivica Matijević u iznosu od 4.249.717,56 kn, pozivajući se pritom na Protokol od 4.8.1999. i presudu broj Pi-709/13, a koja prijavljena tražbina da je u stečajnom postupku osporena. Slijedom navedenoga, tuženik 1. predložio je odbaciti tužbu kao nedopuštenu, podredno odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan uz obvezu tužitelja na snošenje troškova parničnog postupka.

Podneskom od 14.2.2019. tuženik 2. je također podnio odgovor na tužbu predlažući da tužba bude odbačena kao nedopuštena, odnosno podredno da tužbeni zahtjev bude odbijen kao neosnovan. U odgovoru na tužbu tuženik 2. ponavlja već do tada iznesene navode tužitelja i tuženika 1. u odnosu na tijek ovršnog postupka koji je tužitelj pokrenuo kod Općinskog suda u Splitu pod brojem Ovr-2020/17, a koji ovršni postupak da je obustavljen rješenjem tog suda od 6.2.2019. Iz sadržaja dostavljene tužbe da je razvidno kako tužitelj nema nikakvo uporište za svoje traženje iz tužbenog zahtjeva, pri čemu tužitelj da citira odredbe ZOO-a kojima je reguliran institut ustupa tražbine (cesije) te se poziva na odredbe članka 32. stavak 1. Ovršnog zakona, tumačeći pritom te odredbe na svoj način, iako da je

pravomoćnom presudom Županijskog suda u Zagrebu broj Gž-3465/18, u obrazloženju iste taj sud utvrdio da se odredba članka 32. stavak 1. Ovršnog zakona odnosi isključivo na situacije kada nakon pravomoćnosti ovršne isprave vjerovnik iz te ovršne isprave prenese svoju tražbinu na treću osobu ili ukoliko na tu treću osobu ta tražbina prijeđe na drugi način, a što da konkretno ovdje nije slučaj. Tužitelj da je na temelju Ugovora o ustupanju iz 2007., imao pravo stupiti u parnicu pod poslovnim brojem Pi-709/13 umjesto tužitelja ITS d.o.o. i na taj način ishoditi ovršnu ispravu, međutim, isti da to nije učinio, iako je u parnici broj Pi-709/13 bio saslušan kao svjedok. Uzimajući u obzir nesporni tijek ovršnog postupka kojeg je tužitelj pokrenuo protiv tuženika 2. i koji ovršni postupak je obustavljen, kao i nesporni tijek stečajnog postupka nad ITS d.o.o., odnosno nastavak tog stečajnog postupka nad stečajnom masom tog društva, tuženik 2. je prigovorio nedostatku aktivne legitimacije tužitelja, kao i promašenoj pasivnoj legitimaciji u odnosu na tuženika 2. Tužitelj da nije pravni sljednik društva ITS d.o.o. u stečaju, koje društvo je brisano iz sudskog registra i prije pravomoćnog okončanja postupka kod Općinskog suda u Splitu, odnosno prije donošenja presude Županijskog suda u Splitu broj Gž-3206/2016 od 18. siječnja 2017. Tužitelj da nije ni pravni sljednik tuženika 1. temeljem Ugovora o ustupu potraživanja od 5. rujna 2007. te da stoga potraživanja na temelju pravomoćne i ovršne presude broj Pi-709/13 od 7.6.2016. nisu prešla na tužitelja, budući da je pravni sljednik brisane tvrtke ITS d.o.o. u stečaju, njena stečajna masa, odnosno tuženik 1. I ovaj tuženik također ističe da je tužitelj u parnici Općinskog suda u Splitu broj Pi-709/13, a za čijeg trajanja je došlo do sklapanja Ugovora o ustupu potraživanja, trebao uskladiti svoje procesno ponašanje sa nastalom materijalnom situacijom, a o kojem ustupu tražbine da ni tužitelj, a niti društvo ITS d.o.o. nisu za vrijeme trajanja navedene parnice o tome obavijestili ni sud ni tuženike. Isto tako, smatra da se na konkretno činjenično i pravno stanje mogu primjenjivati isključivo odredbe Stečajnog zakona, pri čemu se tuženik 2. poziva na odredbe članka 171. SZ-a, navodeći da se nakon otvaranja stečajnog postupka ne mogu valjano stjecati prava na dijelovima imovine koja ulazi u stečajnu masu i ako se to stjecanje ne temelji na raspolaganju dužnika ili ovrsi ili osiguranju u korist stečajnog vjerovnika. Tužitelj da nije prijavio svoje potraživanje u stečajnom postupku St-142/14 i St-596/17, a isti da je mogao samo i isključivo u stečajnom postupku ostvarivati eventualno svoju tražbinu. U odnosu na podneseni prijedlog za određivanje privremene mjere, tuženik 2. se također usprotivio istom, navodeći da podneseni prijedlog nije sukladan odredbama članka 344. Ovršnog zakona, a niti je tužitelj dokazao postojanje potrebnih pretpostavki, sukladno toj odredbi, za usvajanje prijedloga za privremenu mjeru.

Tužitelj se podnescima od 19.6.2020. očitovao na navode iz odgovora na tužbu tuženika 1. i 2., u bitnome navodeći da upravo s obzirom na činjenicu da tuženici i dalje osporavaju da bi došlo do prijenosa tražbine na tužitelja, to da stoga isti ima pravni interes na utvrđenje kojeg je istakao i obrazložio u ovoj parnici, jer da temeljem odredbe članka 187. stavak 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, dalje ZPP-a) tužitelj može u tužbi tražiti da sud samo utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave. U konkretnom slučaju da je sporno jedino pitanje je li došlo do prijenosa tražbine ustupom te tražbine ili ne. Pritom, da se isključivo primjenjuje ZOO kao mjerodavno pravo. Budući da je tražbina prenesena umjesto ispunjenja, ona da je postala tužiteljevo vlasništvo prije otvaranja stečaja nad tuženikom 1. te da nema govora o primjeni Stečajnog zakona na konkretan pravni odnos. Navodi tuženika 2. da isti ne bi bio obaviješten o ustupu tražbine da su očito neistiniti i neosnovani, a prigovor da

tražbina nije prijavljena u stečajnom postupku da je bespredmetan, jer da je tužitelj vlasnik tražbine te da ta tražbina ne ulazi u imovinu stečajnog dužnika. Tužitelj da ima tražbinu prema Gradu Splitu. a prema stečajnom dužniku da nema nikakvih potraživanja, zbog čega da nije bilo potrebe ni osnove tražbinu prijavljivati u stečajnom postupku nad tuženikom 1.

U nastavku postupka tuženici su ostali kod svojih navoda iz odgovora na tužbu, pri čemu je tuženik 1. dodatno istakao da u njegovim poslovnim knjigama Ugovor o ustupu potraživanja nije proveden te da je i nadalje u bilanci tuženika za 2011. evidentirano postojanje obveze prema tužitelju s osnova pozajmice u iznosu od 1.552.145,93 kn. S obzirom na navedeno, predmetni Ugovor o ustupanju potraživanja da bi bio ništetan pravni posao, jer da se tužitelj nije odrekao pozajmica ni da je odricanje proveo u poslovnim knjigama, a niti je temeljem tog Ugovora, iako je to mogao, u parničnom postupku pred Općinskim sudom u Splitu zatražio da on bude označen kao tužitelj umjesto ITS d.o.o. Taj tuženik istakao je podredno i prigovor zastare, jer da tužitelj na temelju Ugovora u ustupanju imao pravo kao vjerovnik pokrenuti parnicu protiv Grada Splita, a da to nije učinio.

U dokaznom postupku sud je pregledao isprave i dokumentaciju koja je priložena spisu, zatim pregledani su spis ovog suda broj St-596/17, pod kojim poslovnim brojem se vodi nastavljeni stečajni postupak nad tuženikom 1., kao i spis Općinskog suda u Splitu poslovni broj Pi-709/13, a isto tako saslušani su tužitelj Slavko Gotovac te stečajna upraviteljica tuženika 1. Meri Šitić iz Splita, kao parnične stranke. Sud je odbio ostale dokazne prijedloge, odnosno odustao je od izvođenja ostalih dokaza, ocjenjujući njihovo izvođenje suvišnim, a imajući pritom u vidu i odredbe članka 10. stavak 1. ZPP-a. Tako je sud odustao od izvođenja dokaza uvidom u parnične i ovršne spise pod poslovnim brojevima P-4180/17, P-943/20, Ovr-2020/17, koji su se vodili kod Općinskog suda u Splitu povodom podnesenog prijedloga tužitelja za ovrhu, budući da su u ovaj spis dostavljene sve relevantne odluke iz tih spisa, a sadržaj kojih spisa između stranaka nije ni bio sporan. Iz istog razloga, kao suvišni, odbijeni su prijedlozi tuženika 1. za pregled ostalih predloženih parničnih spisa, kao i prijedlog tužitelja za saslušanje svjedoka Tomislava Krke. Isto tako sud je odbio, odnosno odustao od provođenja knjigovodstveno-financijskog vještačenja po prijedlogu tuženika 1., obzirom da je provođenje vještačenja predloženo na okolnost utvrđenja da se u poslovnim knjigama tog tuženika i dalje vode otvorena potraživanja tužitelja iz osnova pozajmice, a koju činjenicu tužitelj nije ni osporavao.

Tužbeni zahtjev tužitelja je osnovan.

Predmet ovog spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje da je temeljem Ugovora o ustupu potraživanja od 5. rujna 2007. i to trenutkom sklapanja tog ugovora, a koji ugovor je sklopljen između društva ITS d.o.o. Split, kao pravnog prednika tuženika 1. i ustupitelja potraživanja, te tužitelja kao primatelja ustupanja, na tužitelja u cijelosti prešlo potraživanje koje tuženik 1. ima prema tuženiku 2. temeljem pravomoćne i ovršne presude Općinskog suda u Splitu broj Pi-709/13 od 7. lipnja 2016.

Na temelju ocjene dokaza izvedenih u ovom postupku, pregleda isprava koje su priložene spisu, kao i pregleda spisa ovog suda broj St-596/17 i spisa Općinskog suda u Splitu broj Pi-709/13, iskaza saslušanih tužitelja i stečajne upraviteljice tuženika 1., kao i na temelju

očitovanja punomoćnika parničnih stranaka tijekom postupka, ovaj sud je utvrdio sljedeće činjenice koje između stranaka nisu ili ne bi trebale biti sporne:

- da je između tvrtke ITS d.o.o. Split i tužitelja Slavka Gotovca 5. rujna 2017. zaključen Ugovor o ustupu potraživanja kojim tvrtka ITS d.o.o. ustupa tužitelju, a tužitelj preuzima potraživanje koje tvrtka ITS d.o.o. Split ima prema HNK Split i Gradu Splitu u protuvrijednosti iznosa od 168.714,56 EUR-a s pripadajućim kamatama i svim drugim pravima, a u odnosu na koje potraživanje se kod Općinskog suda u Splitu vodi postupak pod poslovnim brojem IP-1997/01 u pravnoj stvari tužitelja ITS d.o.o. Split protiv tuženika HNK Split i Grada Splita, radi isplate tog potraživanja, a koji Ugovor o ustupu potraživanja je ovjeren u potpisu kod javnog bilježnika Jagode Makelja Šuljić iz Splita pod brojem OV-12908/07 od 6. rujna 2007.;
- da je pravomoćnom i ovršnom presudom Općinskog suda u Splitu poslovni broj Pi-709/13 od 7. lipnja 2016. naloženo tuženicima HNK Split i Grad Split solidarno isplatiti tužitelju ITS d.o.o. Split iznos od 1.100.000,00 kn s pripadajućim zateznim kamatama te iznos od 345.704,00 kn na ime troškova postupka;
- da je protiv pravomoćne i ovršne presude Općinskog suda u Splitu poslovni broj Pi-709/13 tuženik Grad Split izjavio reviziju, o kojoj reviziji još nije odlučeno;
- da je na prijedlog tužitelja kao ovrhovoditelja, a na temelju ovršne isprave naprijed navedene presude Općinskog suda u Splitu poslovni broj Pi-709/13 od 7.6.2016. i Ugovora o ustupu potraživanja od 5.9.2017., Općinski sud u Splitu donio rješenje o ovrsi pod poslovnim brojem Ovr-2020/17 od 16. svibnja 2017., a radi naplate novčane tražbine u iznosu od 1.100.000,00 kn sa zateznim kamatama i troškovima postupka u korist tužitelja kao ovrhovoditelja, a protiv tuženika 2. kao ovršenika;
- da je u parničnom postupku kojeg je tuženik 2. pokrenuo kod Općinskog suda u Splitu radi proglašenja ovrhe pod poslovnim brojem Ovr-2020/17 od 16.5.2017. nedopuštenom, presudom tog suda poslovni broj P-4180/17 od 2. ožujka 2018. odbijen tužbeni zahtjev tuženika 2. radi proglašenja te ovrhe nedopuštenom;
- da je presudom Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj Gž-3465/18 od 16. listopada 2018. preinačena presuda Općinskog suda u Splitu broj P-4180/17 od 2. ožujka 2018. te je usvojen tužbeni zahtjev tuženika 2. i naprijed navedena ovrha proglašena nedopuštenom;
- da je sukladno tom rješenju Županijskog suda u Zagrebu rješenjem Općinskog suda u Splitu broj Ovr-2020/2017 od 6. veljače 2019. obustavljena ovrha određena rješenjem o ovrsi tog suda broj Ovr-2020/17 od 16. svibnja 2017.;
- da je nakon toga rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-675/2019 od 11. lipnja 2019. ukinuta naprijed navedena presuda Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj Gž-3465/18 od 16. listopada 2018. i predmet vraćen tom sudu na ponovni postupak;
- da je u ponovljenom postupku po revizijskoj odluci rješenjem Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj Gž-3546/19 od 25. veljače 2020. ukinuta presuda Općinskog suda u Splitu broj P-4180/17 od 2. ožujka 2018. i predmet vraćen tom sudu na ponovno suđenje;
- da je u ponovljenom postupku Općinski sud u Splitu rješenjem broj P-943/20 odbacio tužbu tuženika 2. kao tužitelja, radi proglašenja ovrhe broj Ovr-2020/17 od 16.5.2017. nedopuštenom, a sve iz razloga nepravovremenog podnošenja te tužbe, na koju činjenicu je u svojoj revizijskoj odluci uputio Vrhovni sud Republike Hrvatske, a nakon toga i Županijski sud u Zagrebu u ukidnom rješenju od 25. veljače 2020.;
- da je rješenjem Trgovačkog suda u Splitu broj St-142/2014 od 11. svibnja 2016. otvoren i istovremeno zaključen stečajni postupak nad dužnikom ITS d.o.o. Split, OIB: 59638376557,

kao i da je nakon pravomoćnosti tog rješenja dužnik ITS d.o.o. Split brisan iz sudskog registra;

- da je rješenjem Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-596/2017 od 29. svibnja 2017. određen nastavak stečajnog postupka nad Stečajnom masom iza ITS d.o.o. u stečaju Split, radi naknadno pronađene imovine-tražbine koju stečajni dužnik ima prema Gradu Splitu u iznosu od 1.100.000,00 kn s pripadajućim zateznim kamatama, a koja tražbina proizlazi iz presude Općinskog suda u Splitu broj Pi-709/13 od 7. lipnja 2016., kao i da su u tom nastavljenom stečajnom postupku vjerovnici pozvani prijaviti svoje tražbine stečajnom upravitelju.

Između stranaka je sporno je li sklapanjem Ugovora o ustupu potraživanja od 5. rujna 2007. na tužitelja prenesena tražbina koju je društvo ITS d.o.o., kao pravni prednik tuženika 1., imalo prema Hrvatskom narodnom kazalištu Split i Gradu Splitu i radi isplate koje tražbine se kod Općinskog suda u Splitu vodio parnični postupak u kojem je donesena pravomoćna i ovršna presuda pod poslovnim brojem Pi-709/13 od 7. lipnja 2016. u korist tužitelja ITS d.o.o., kao i je li tužitelj svoja prava vezana uz tu tražbinu mogao ostvarivati samo u okviru stečajnog postupka nad tuženikom 1.

Tužitelj Slavko Gotovac u svom iskazu je naveo da je do 2007. bio jedini vlasnik društva ITS d.o.o. Split, a onda da je tijekom 2007. te poslovne udjele prodao Ivanu Maladi, koji ih je nakon toga dalje prodao Željku Vukadinu. Iskazao je da nakon prodaje poslovnih udjela nije imao bilo kakve veze s društvom ITS d.o.o., odnosno da nije više imao bilo kakvih vlasničkih prava, a niti da je više zastupao to društvo. Prije prodaje poslovnih udjela u 2007., društvo ITS d.o.o. Split da je sklopilo ugovor o zakupu poslovnih prostora s Hrvatskim narodnim kazalištem u Splitu, a koji poslovni prostor se nalazio unutar kazališta. Međutim, nakon potpisivanja ugovora o zakupu i preuzimanja poslovnih prostora, da je došlo do poplave u Hrvatskom narodnom kazalištu te je ujedno poplavljen i taj prostor. ITS d.o.o. da je svojim sredstvima izvršio ulaganje u taj poslovni prostor te je istog ponovno uredio. Tužitelj je nadalje naveo da su sredstva kojima je uređen poslovni prostor, društvo ITS pribavilo iz njegovih pozajmica te da je on kao vlasnik tom društvu dao pozajmice u iznosu od 1.555.393,00 kn, a iz kojih sredstava da su izvršena ulaganja u poslovni prostor, odnosno u njegovu obnovu. Naprijed navedena sredstva da je uložio u društvo ITS i to u omjeru od 50% navedenog iznosa iz svojih vlastitih sredstava, a preostalih 50% tog iznosa da je njemu osobno pozajmio Ivica Matijević, te ih je on nakon toga uložio u društvo ITS. Neposredno pred njegov izlazak iz društva ITS u 2007., tužitelj je naveo da je s tim društvom sklopio ugovor o ustupu potraživanja koje je društvo ITS d.o.o. imalo prema Hrvatskom narodnom kazalištu Split i Gradu Splitu i to upravo na ime naprijed navedenih ulaganja u poslovni prostor. Vezano uz ta ulaganja, naveo je da je nakon uređenja poslovnog prostora, HNK tražio od ITS-a da izađe iz tog prostora, a da će mu se nadoknaditi ulaganja koja je imao u prostor. Međutim, taj dogovor da nije ispoštovan, a radi čega da je društvo ITS pokrenulo parnični postupak protiv HNK Split i Grada Splita koji se vodio kod Općinskog suda u Splitu pod brojem Pi-709/13. Tužitelj je istakao kako je taj spor pokrenut prije njegovog izlaska iz društva ITS, odnosno prije sklapanja ugovora o ustupu potraživanja iz 2007. Vezano uz pozajmice koje je Ivica Matijević dao njemu osobno, da je između njih dvojice dogovoren povrat pozajmljenog iznosa nakon uspješnog okončanja postupaka pred Općinskim sudom u Splitu broj Pi-709/13. Ivica Matijević da mu je nakon takvog odgovora donio nekakav protokol da ga potpiše, a koji protokol da je on osobno potpisao. Vezano uz samo potpisivanje ugovora o ustupu potraživanja iz 2007., tužitelj je istakao da se sklapanjem tog ugovora

odrekao svojih potraživanja prema društvu ITS na ime pozajmica u iznosu od 1.555.393,00 kuna, dok je za uzvrat na njega preneseno potraživanje koje je ITS imao prema HNK i Gradu Splitu i za koje se vodio postupak pod brojem Pi-709/13. Tužitelj je iskazao i da je nakon potpisivanja Ugovora o ustupu potraživanja iz 2007. taj ugovor priložio knjigovodstvu društva da se provede te da ga je predao i novom vlasniku g. Maladi, kao i da nije naknadno provjeravao je li taj ugovor evidentiran u poslovnim knjigama. Naveo je i da nakon potpisivanja tog ugovora nije u parničnom postupku kod Općinskog suda u Splitu broj P-1997/01, a kasnije broj Pi-709/13, tražio promjenu tužitelja jer da su sve isprave u tom postupku glasile na društvo ITS. Tražbinu povodom njegovih pozajmica da nije prijavio u stečajnom postupku nad tuženikom 1., jer da je već ranije sklopio ugovor o ustupu potraživanja iz 2007.

Stečajna upraviteljica tuženika 1. Meri Šitić iz Splita u svom iskazu u bitnom je navela da je stečajni postupak nad društvom ITS d.o.o. otvoren i istovremeno zaključen, sa zaključkom da društvo nema imovine. Nakon donošenja presude Općinskog suda u Splitu pod brojem Pi-709/13, da je podnesen prijedlogom da se odredi nastavak stečajnog postupka u ime i za korist stečajne mase iza ITS d.o.o., a sve obzir da je iz navedene presude Općinskog suda u Splitu proizlazilo kako društvo ITS d.o.o. ima dosuđeno potraživanje prema HNK Split i Gradu Splitu, a koja tražbina predstavlja naknadno pronađenu imovinu sukladno Stečajnom zakonu. Naglasila je da je to jedina imovina, odnosno potencijalna imovina koja pripada tuženiku 1., a ona da je smatrala kako ne treba određivati nastavak stečajnog postupka, dok se konačno ne dovrši postupak kod Općinskog suda u Splitu. Međutim, odlukom Trgovačkom suda u Splitu da je određen nastavak stečajnog postupka nad Stečajnom masom iza ITS d.o.o. te su vjerovnici pozvani prijaviti svoje tražbine u taj stečajni postupak. Navela je da su pristigle ukupno 4 prijave tražbine, a između ostalih i prijava tražbine vjerovnika Ivice Matijevića u iznosu od oko 4.000.000,00 kn, koja tražbina da je u stečajnom postupku osporena te da je u odnosu na istu pokrenut i vodi se parnični postupak. U odnosu na tužitelja Slavka Gotovca, navela je da u poslovnim knjigama društva ITS d.o.o. nije pronašla ugovor o ustupu potraživanja koji je između tužitelja i tog društva sklopljen u rujnu 2007., već da je za njega saznala iz naprijed navedenih sudskih postupaka. Isto tako, na dan otvaranja stečajnog postupka, u poslovnim knjigama društva ITS d.o.o. da je postojalo evidentirano dugovanje odnosno obaveza prema tužitelju Slavku Gotovcu s osnova pozajmica koje je on dao tom društvu u iznosu od oko 1.500.000,00 kn. Tužitelj da u stečajnom postupku nad tuženikom 1. nije prijavio bilo kakvu tražbinu kao stečajni vjerovnik. Navela je i da je u međuvremenu u stečajnom postupku nad tuženikom 1. donesena odluka da se krene s postupkom prema Gradu Splitu i HNK Split radi naplate tražbine iz presude Općinskog suda u Splitu broj Pi-709/13.

Pregledom parničnog spisa Općinskog suda u Splitu poslovni broj Pi-709/13, a koji se ranije vodio pod poslovnim brojem P-1997/01, utvrđeno je da je pravomoćnom i ovršnom presudom donesenom u tom postupku pod brojem Pi-709/13 od 7. lipnja 2016. naloženo tuženicima 1. Hrvatskom narodnom kazalištu Split i 2. Gradu Splitu da solidarno u roku od 15 dana isplate tužitelju I.T.S. Split iznos od 1.100.000,00 kn sa zateznom kamatom koja na taj iznos za tuženika 1. Hrvatsko narodno kazalište Split teče od 1. prosinca 1998. do isplate, a za tuženika 2. Grad Split od 23. studenog 2001., kao i da isti tužitelju solidarno isplate iznos od 345.704,00 kn, a tuženik 1. i daljnji iznos od 66,00 kn, sve na ime troškova postupka. Ta presuda Općinskog suda u Splitu postala je pravomoćna 18. siječnja 2017., a ovršna 14. ožujka 2017.

Iz dostavljenog Ugovora o ustupanju potraživanja od 5. rujna 2017., koji je ovjeren u potpisu kod javnog bilježnika Jagode Makelja-Šuljić iz Splita pod brojem OV-12908/17 od 6. rujna 2007. razvidno je da je isti sklopljen između tvrtke ITS d.o.o. s jedne strane kao ustupatelja i Slavka Gotovca s druge strane kao primatelja ustupanja. Nadalje, iz istog je razvidno da su:

- stranke suglasno utvrdile da se kod Općinskog suda u Splitu vodi postupak u pravnoj stvari tužitelja ITS d.o.o. Split, protiv tuženika HNK Split i Grada Splita, radi isplate, koji postupak se vodi pod poslovnim brojem IP-1997/01, a u kojem postupku tužitelj traži od tuženika da mu isplati iznos u protuvrijednosti od 168.714,56 EUR-a sa pripadajućom kamatom, da je Slavko Gotovac dao tvrtci ITS d.o.o. Split pozajmicu u iznosu od 1.555.393,49 kn te da tim ugovorom tvrtka ITS d.o.o. Split želi ustupiti potraživanja Slavku Gotovcu, a koje ima prema HNK Split i Gradu Splitu,
- nadalje da istim tvrtka ITS d.o.o. Split ustupa, a Slavko Gotovac preuzima potraživanje koje tvrtka ITS d.o.o. Split ima prema HNK Split i Gradu Splitu u protuvrijednosti 168.714,56 EUR-a s pripadajućim kamata i svim drugim pravima koja tvrtka ITS d.o.o. Split ima prema naprijed navedenim dužnicima HNK Split i Gradu Splitu,
- da se Slavko Gotovac odriče pozajmica koje ima prema tvrtci ITS d.o.o. Split u iznosu od 1.555.393,49 kn kao i kamata koje mu pripadaju na ovu pozajmicu, odnosno odriče se prava na povrat naprijed navedenih pozajmica s pripadajućom kamatom,
- stranke su se suglasile da Slavko Gotovac preuzima sva prava koja pripadaju tvrtci ITS d.o.o. Split u parničnom postupku koji se vodi kod Općinskog suda u Splitu pod brojem IP-1997/01 tako da Slavko Gotovac na temelju tog ugovora može zatražiti od Općinskog suda u Splitu da umjesto tužitelja ITS d.o.o. Split bude on označen kao tužitelj,
- stranke su se isto tako suglasile da ukoliko Slavko Gotovac ne želi kod Općinskog suda u Splitu u postupku IP-1997/01 tražiti promjenu tužitelja, da onda Slavko Gotovac može voditi parnični postupak u ime tvrtke ITS d.o.o. Split, pa nakon uspjeha u navedenom postupku navedena sredstva zadržati za sebe,
- stranke su se suglasile da Slavko Gotovac nema više nikakvih potraživanja od tvrtke ITS d.o.o. Split, odnosno da isti od tvrtke ITS d.o.o. Split neće potraživati nikakva sredstva bez obzira na uspjeh u postupku koji se vodi kod Općinskog suda u Splitu pod brojem IP-1997/01. Taj Ugovor je potpisan od strane tužitelja Slavka Gotovca kao primatelja ustupanja te društva ITS d.o.o. Split, kao ustupatelja, koji ugovor je u ime ustupatelja potpisao direktor Nikša Tranfić, kao osoba ovlaštena za zastupanje ustupatelja.

Iz dopisa koje je tuženiku 2. tužitelj dostavio 6.3.2017. i 27.3.2017. (stranica 5-6 spisa), razvidno je da je tim dopisima tužitelj obavijestio tuženika 2. o činjenici ustupa predmetne tražbine temeljem Ugovora o ustupanju potraživanja od 5. rujna 2007. te ga pozvao da svoje dugovanje po presudi Općinskog suda u Splitu broj Pi-709/13 ispuni njemu kao novom vjerovniku.

Prije svega valja navesti da sukladno članku 187. stavak 1. ZPP-a tužitelj u tužbi može tražiti da sud utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakvog prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave.

Budući da je u konkretnom slučaju tužitelj prije pokretanja ovog postupka podnio prijedlog za ovrhu radi naplate predmetne ustupljene tražbine protiv tuženika 2. kao ovršenika

i to na temelju presude Općinskog suda u Splitu broj Pi-709/13 od 6. lipnja 2016. kao ovršne isprave i Ugovora o ustupu potraživanja od 5.9.2007., a koja određena ovrha je u vrijeme podnošenje tužbe presudom Županijskog suda u Zagrebu broj Gž-3465/18 od 16. listopada 2018. proglašena nedopuštenom, uz obrazloženje da nisu ostvarene pretpostavke u smislu odredbi članka 32. stavak 1. Ovršnog zakona, to je stoga po ocjeni ovog suda postojao pravni interes tužitelja za podnošenje predmetne tužbe, a sve kako bi isti pravomoćnom odlukom donesenom u parničnom postupku mogao dokazati prijenos predmetne tražbine, a samim time i svoje pravo na naplatu iste. U ovršnoj ispravi, presudi Općinskog suda u Splitu Pi-709/13 od 6. lipnja 2016. kao tužitelj je označeno društvo ITS, koji je pravni prednik tuženika 1., dok je kao jedan od solidarnih dužnika označen tuženik 2. Stranke Ugovora o ustupu potraživanja od 5.9.2007. su s jedne strane društvo ITS kao ustupatelj, a s druge strane tužitelj kao primatelj ustupanja. Iz toga proizlazi i postojanje aktivne legitimacije na strani tužitelja, odnosno pasivne legitimacije na strani tuženika 1. i 2.

U odnosu na sam prijenos odnosno ustup tražbine potrebno je navesti da je odredbom članka 80. ZOO-a propisano da vjerovnik može ugovorom sklopljenim s trećim prenijeti na ovoga svoju tražbinu, osim one čiji je prijenos zabranjen zakonom ili koja je strogo osobne naravi, ili koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugoga (stavak 1.). Ugovor o ustupanju nema učinka prema dužniku ako su on i vjerovnik ugovorili da ovaj neće moći prenijeti tražbinu na drugoga ili da je neće moći prenijeti bez dužnikovog pristanka (stavak 2.).

Prema članku 81. stavak 1. ZOO-a s tražbinom prelaze na primatelja sporedna prava, kao što su pravo prvenstva naplate, hipoteka, založno pravo, pravo iz ugovora s jamcem, prava na kamate, ugovornu kaznu i sl.

Prema odredbi članka 82. stavak 1. ZOO-a za ustup tražbine nije potreban pristanak dužnika, ali je ustupitelj dužan obavijestiti dužnika o ustupanju.

Odredbom članka 88. stavak 1. ZOO-a propisano je da kad dužnik umjesto ispunjenja svoje obveze ustupi vjerovniku svoju tražbinu ili jedan njezin dio, sklapanjem ugovora o ustupanju dužnikova obveza se gasi do iznosa ustupljene tražbine.

Tužitelj u ovom postupku tvrdi da je samim sklapanjem Ugovora o ustupu potraživanja na tužitelja preneseno potraživanje koje je društvo ITS d.o.o. imalo prema dužnicima HNK Split i Gradu Splitu, jer da se u konkretnom slučaju radi o ustupanju umjesto ispunjenja, a koje navode tužitelja ovaj sud smatra osnovanim.

Naime, iz samog Ugovora o ustupanju potraživanja od 5.9.2007. razvidno je da je tim ugovorom društvo ITS d.o.o. u cijelosti ustupilo svoje potraživanje koje ima prema HNK Split i Gradu Splitu i u odnosu na koje potraživanje se kod Općinskog suda u Splitu se vodio parnični postupak radi isplate. S druge strane, tužitelj se sklapanjem tog Ugovora odrekao svojih potraživanja prema društvu ITS d.o.o. na ime pozajmica u cijelosti, uz utvrđenje da isti više nema nikakvih potraživanja od ustupitelja bez obzira na uspjeh u postupku koji se vodi kod Općinskog suda u Splitu pod brojem IP-1997/01. Dakle, iz navedenog je razvidno da se u konkretnom slučaju doista radi o prijenosu tražbine umjesto ispunjenja, jer je društvo ITS d.o.o. umjesto ispunjenja svoje obveze prema tužitelju na povrat pozajmice, istome ustupilo

svoju tražbinu koju ima prema dužnicima HNK Split i Gradu Splitu. Sklapanjem ugovora o ustupanju tražbine umjesto ispunjenja dužnikova obveza se gasi do iznosa ustupljene tražbine pa se stoga u konkretnom slučaju obveza društva ITS d.o.o., kao pravnog prednika tuženika 1., na povrat pozajmice tužitelju ugasila samim sklapanjem tog ugovora od 5.9.2007., dok je s druge strane sklapanjem istog na tužitelja prešla tražbina društva ITS d.o.o. prema HNK Split i tuženiku 2.

Činjenica da u konkretnom slučaju do prijenosa tražbine na tužitelja došlo prije donošenja pravomoćne i ovršne presude Općinskog suda u Splitu, ne utječe na valjanost samog ugovora o ustupanju tražbine i prijenos te tražbine na tužitelja, budući da, a kako to ispravno navodi i tužitelj, dozvoljen je prijenos kako dospjelih tako i nedospjelih tražbina, uvjetovanih ili uvjetnih tražbina odnosno naplativih ili nenaplativih tražbina te svih drugih tražbina osim onih koje su člankom 80. stavak 1. ZOO-a isključeni od prijenosa. Tuženici tijekom ovog postupka nisu tvrdili, a samim time niti dokazali da bi se u konkretnom slučaju radilo o tražbini čiji je prijenos zabranjen zakonom, koji je strogo osobne naravi ili koji se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugoga. Isto tako, činjenica da tužitelj u parničnom postupku kod Općinskog suda u Splitu nije zatražio da bude označen kao tužitelj umjesto društva ITS d.o.o., po ocjeni ovog suda ne utječe na valjanost ugovora o prijenosu tražbine, budući da iz samog sklopljenog ugovora od 5.9.2007. proizlazi da je to bilo pravo, ali ne i obveza tužitelja. Pritom je potrebno navesti i da, sukladno članku 192. ZPP-a, nakon što se tuženik upustio u raspravljanje u glavnoj stvari u parnicu može stupiti novi tužitelj samo ako tuženik na to pristane. S obzirom da je u vrijeme sklapanja ugovora o prijenosu tražbine parnični postupak kod Općinskog suda u Splitu broj IP-1997/01 (kasnije Pi-709/13) već bio u tijeku, to bi stoga za promjenu tužitelja u tom predmetu bila potrebna i suglasnost tuženika HNK Split i Grada Splita, a što opet znači da ukoliko isti ne bi pristali na promjenu tužitelja da bi ITS d.o.o. i dalje bio označen kao tužitelj u tom postupku. Sam tužitelj Slavko Gotovac u svom iskazu je pojasnio da promjenu tužitelja u tom predmetu nije tražio iz razloga što su isprave glasile na društvo ITS d.o.o.

Ovaj sud ne smatra osnovanim navode tuženika da bi se u konkretnom slučaju trebale primjenjivati isključivo odredbe Stečajnog zakona, a ne i Zakona o obveznim odnosima, sve obzirom na pokrenuti stečajni postupak nad tuženikom 1. Naime, između stranaka nije sporno da tužitelj kao stečajni vjerovnik nije prijavio svoje potraživanje u nastavljenom stečajnom postupku nad tuženikom 1. koji se vodi pod poslovnim brojem St-596/17. Međutim, po ocjeni ovog suda tužitelj nije ni mogao prijaviti bilo kakvo potraživanje u tom postupku kao stečajni vjerovnik, jer kako to i sam tužitelj navodi isti nema bilo kakvih potraživanja prema tuženiku 1. budući da su njegova potraživanja s osnova pozajmice u cijelosti prestala sklapanjem Ugovora o ustupu potraživanja. Tužitelj je u stečajnom postupku St-596/17 dostavio obavijest o postojanju izlučnog prava predlažući da se iz stečajne mase izuzme kao imovina predmetno potraživanje po presudi Općinskog suda u Splitu. Međutim, kako tom izlučnom zahtjevu u stečajnom postupku nad tuženikom 1. očito nije udovoljeno to se stoga isto pravo tužitelja ima prosuđivati prema pravilima za ostvarivanje tih prava izvan stečajnog postupka, a kako to i propisuju odredbe članka 147. SZ-a. Nadalje, niti činjenica da bi u poslovnim knjigama tuženika 1. nakon otvaranja stečajnog postupka bile evidentirane obveze prema tužitelju s osnova pozajmice u iznosu od 1.552.145,93 kn ne utječe na valjanost ustupanja predmetne tražbine, obzirom da je vođenje poslovnih knjiga dužnost uprave društva, a sam tužitelj u svom iskazu je naveo da je odmah nakon sklapanja Ugovora iz 2007. prodao svoje poslovne

udjele u društvu ITS d.o.o. te da s istim nije više imao veze, a u kojem dijelu iskaz tužitelja nije osporen. S tim u svezi, sud je ocijenio neosnovanim navode tuženika 1. da bi predmetni Ugovor o ustupu potraživanja bio ništetan ugovor odnosno ništetan pravni posao. Naime, prema članku 322. stavak 1. ZOO-a, ugovor je ništetan ako je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva. Tuženici nisu ničim dokazali da bi predmetni ugovor o ustupu potraživanja od 5.9.2007. bio protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva, a sam ugovor od 5.9.2007. u sebi sadrži točno određenu tražbinu koja se tim ugovorom ustupa. Stoga je i takve navode tuženika sud ocijenio neosnovanim.

Na kraju valja navesti da niti tuženikov prigovor zastare ovaj sud ne smatra osnovanim, jer se u konkretnom slučaju tužbeni zahtjev tužitelja ne odnosi na isplatu tražbine već na utvrđenje prijenosa tražbine. Uostalom, dospelost ustupljene tražbine ima se procjenjivati prema datumu ovršnosti presude Općinskog suda u Splitu broj Pi-709/13, kao ovršne isprave, a koja presuda je postala ovršna 14.3.2017. te od toga datuma teče rok zastare od 10 godina u smislu članka 223. stavak 1. ZOO-a za naplatu iste.

Slijedom naprijed navedenog, a kako je tijekom ovog postupka utvrđeno da je sklapanjem Ugovora o ustupu potraživanja od 5.9.2007. na tužitelja u cijelosti prenesena tražbina koju tuženik 1., kao pravni slijednik društva ITS d.o.o., ima prema dužniku 2. kao solidarnom dužniku temeljem presude Općinskog suda u Splitu broj Pi-709/13 od 7. lipnja 2016. to je stoga, sukladno odredbama članka 80. stavak 1., članka 81. stavak 1. i članka 88. stavak 1. ZOO-a, tužbeni zahtjev tužitelja trebalo usvojiti, a radi čega je sud i odlučio kao u točki I. izreke ove presude.

Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbama članka 154. stavak 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14 i 70/19) i članka 155. ZPP-a, uz primjenu Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15, dalje OT) te odredbi Tarife sudskih pristojbi i Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine broj 118/18), a sve obzirom na u tužbi označenu vrijednost predmeta spora od 3.754.595,15 kn. Budući da je tužitelj u cijelosti uspio u ovoj parnici, tuženici su dužni tužitelju naknaditi troškove koji su mu bili potrebni za vođenje ovog postupka.

Tužitelju, koji je zastupan po odvjetniku kao punomoćniku, kao osnovani priznati su troškovi za sastav tužbe u iznosu od 37.500,00 kn, sukladno Tbr. 7. t. 1. u vezi s Tbr. 50. OT-a, zatim za zastupanje na ročištima od 23.6.2020., 24.7.2020., 25.9.2020. i 15.1.2021. u iznosu od po 37.500,00 kn za svako od tih ročišta, sukladno Tbr. 9. t. 1. u vezi s Tbr. 50. OT-a, a za zastupanje na ročištu od 6.11.2020. u iznosu od 500,00 kn, sukladno Tbr. 9. t. 5. u vezi s Tbr. 50. OT-a, kao i za sastav podneska od 19.6.2020. u iznosu od 37.500,00 kn, sukladno Tbr. 8. t. 1. u vezi s Tbr. 50. OT-a, te za sastav podneska od 19.2.2019. u iznosu od 500,00 kn, sukladno Tbr. 8. t. 3. u vezi s Tbr. 50. OT-a, a na koji ukupni trošak zastupanja po odvjetniku u iznosu od 226.000,00 kn je trebalo priznati i pripadajući PDV po stopi od 25% u iznosu od 56.500,00 kn, sukladno Tbr. 42. OT-a. Također, tužitelju je trebalo priznati i troškove sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 5.000,00 kn te sudske pristojbe za presudu u iznosu od 5.000,00 kn, sukladno Tar.br. 1. stavak 1. i Tar.br. 2. stavak 1. Tarife sudskih pristojbi.

Tužitelju nisu priznati više zatraženi troškovi za sastav tužbe i sastav podneska od 19.6.2020. u iznosu od po 5.050,00 kn za svaki od tih podnesaka, kao i za zastupanje na ročištima od 23.6.2020., 24.7.2020., 25.9.2020. i 15.1.2021. u iznosu od po 5.050,00 kn za svako od tih ročišta, a sve obzirom na to da puna nagrada u ovom predmetu sukladno Tbr. 7. t. 1. u vezi s Tbr. 50. OT-a iznosi 37.500,00 kn, a ne 42.550,00 kn koliko je tužitelj zatražio za svaku od navedenih radnji. Isto tako, tužitelju nije priznat više zatraženi trošak za zastupanje na ročištu od 6.11.2020. u iznosu od 42.050,00 kn, obzirom da je to ročište odgođeno prije početka raspravljanja pa stoga tužitelju za isto pripada nagrada po Tbr. 9. t. 5. OT-a, odnosno 500,00 kn koliko mu je i priznato. Tužitelju nije priznat ni više zatraženi trošak za sastav podneska od 19.2.2019. u iznosu od 42.050,00 kn, a sve obzirom da se tim podneskom tužitelj nije očitovao na navode protivne stranke te se ne radi o podnesku iz Tbr. 8. t. 1. OT-a, već o ostalom podnesku za koji istom pripada nagrada po Tbr. 8. t. 3. OT-a, odnosno 500,00 kn koliko mu je i priznato. Na nepriznati trošak zastupanja po odvjetniku u ukupnom iznosu od 114.400,00 kn tužitelja ne pripada ni obračunati PDV na taj trošak u iznosu od 28.600,00 kn.

Sukladno navedenom, tužitelju je kao osnovan priznat trošak parničnog postupka u ukupnom iznosu od 292.500,00 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku po stopi propisanoj člankom 29. stavak 2. ZOO-a za ostale odnose od dana donošenja ove presude pa do isplate, dok je njegov zahtjev za naknadu više zatraženih troškova postupka u iznosu od 143.000,00 kn trebalo odbiti kao neosnovan pa je stoga o troškovima parničnog postupka i odlučeno kao u točki II. izreke ove presude. Napominje se da je o zahtjevu tužitelja za naknadu troškova koji se odnose na podneseni prijedlog za određivanje privremene mjere odlučeno u okviru rješenja kojim je sud odlučio o prijedlogu tužitelja kao predlagatelja osiguranja za određivanje privremene mjere.

U Splitu 24. ožujka 2021.

Sudac

Paško Bačić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u Zagrebu. Žalba se podnosi putem ovog suda, pisano u tri primjerka, u roku od osam dana od dana dostave ove presude.

Dna:

- tužitelju po punomoćniku
- tuženiku 1. po punomoćniku
- tuženiku 2.
- u spis

Broj zapisa: **eb2f9-06119**

Kontrolni broj: **00a77-981e3-5324e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=PAŠKO BAČIĆ, L=SPLIT, O=TRGOVAČKI SUD U SPLITU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.